

זֶקֶק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ב'תכ"ד ✧ צמח מורה ר"ת זצ"ל "צדק צני מוקוה שדך צהד מספרי רבנו יהיה תיקון רב"ל" ✧
✧ "זק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות ✧

סֵדֶר הַלְמוּד לַיּוֹם ז' אֲדָר (הילולת משה רבנו ע"ה):

סדר לקוטי מוהר"ן הי"מ:

הזרה סא

חדי רבי שמעון ואמר: "ה' שמעתי שמעך יראתי",
אמר: הַתָּם יָאוֹת הַיּוֹי לְמַדְחַל וְכוּ' (שם באי"דרא נשא דף קכ"ח):
א על ידי אמונת חכמים, יכולין להוציא משפטנו לאור. כי
משפט הוא עמודא דאמצעי'תא (פתח אליהו). הינו בחינת
דך המצע, שאינו נוטה לימין ולשמאל. וזה זוכין על ידי אמונת
חכמים, שהיא בחינת (דברים י"ז): "לא תסור מן הדבר אשר יגידו
לך ימין ושמאל". ועל כן, על ידי זה יוצא המשפט ברור כנ"ל,
בבחינת: "משפטי אמת" (תהלים יט). הינו, כי כל הלמודים שהאדם
לומד, צריך שיקבל ויוציא מהם משפטי אמת, שלא יהיה
בבחינת משפט מעקל. דהינו, שיקבל וילמד מכל הלמודים
שלומד, משפטי הנהגות. שידע איך להתנהג, הן לעצמו, הן
לאחרים שמתנהגים לפי דעתו, כל אחד ואחד כפי בחינתו, כפי
המשלה והרבנות שיש לו, הן לרב או למעט. וכל זה זוכין על
ידי אמונת חכמים, שהיא בחינת: "לא תסור" וכו'. ואז יוכל
להוציא משפטי הנהגות ישרות, בבחינת משפטי אמת, שאינו
נוטה לימין ושמאל כנ"ל.

אבל כשפוגם באמונת חכמים, אזי נדון ביגיעת בשר, הינו
במותרות. כמו שאמרו רבותינו, זכרונם לברכה (ערובין
כ"א): 'הלועג על דברי חכמים נדון בצואה רותחת', כמו שכתוב:
'ולחג הרבה יגיעת בשר'. והוא מדה כנגד מדה, כי הוא אינו

מֵאֲמִין בְּדַבְרֵיהֶם, וּמִלְעִיג עֲלֵיהֶם, וְדַבְרֵיהֶם הֵם אֶךְ לְמוֹתָר אֶצְלוֹ, עַל־כֵּן נִדוֹן בְּמוֹתָרוֹת. וְכָל הַמְשַׁפְּטִים הֵן מִן הַמַּחַ, בְּבַחֲיִנַת (מְלָכִים א ג): "וַיִּירָאוּ מִפְּנֵי הַמֶּלֶךְ כִּי רָאוּ כִּי חֲכָמַת אֱלֹקִים בְּקִרְבוֹ לַעֲשׂוֹת מִשְׁפָּט". וְהַמַּח, הוּא לְפִי הַמְזוֹן. וּכְשֶׁהֲגוּף נָקִי, אֲזִי הַמַּח בָּרוּר. וְאֲזִי יָכוֹל לְהוֹצִיא מִשְׁפָּטִי אֲמַת, הַנְּהַגוֹת יִשְׁרוֹת. אֲבָל כְּשֶׁנִּדוֹן בְּמוֹתָרוֹת, עַל יְדֵי פָגַם אֲמוּנַת חֲכָמִים כַּנִּ"ל. אֲזִי עוֹלָיִם עֲשָׂנִים סְרוּחִים אֶל הַמַּח, וּמְעַרְבָּבִים וּמְבַלְבְּלִין דַּעְתּוֹ. וְאֲזִי אֵינוֹ יָכוֹל לְהוֹצִיא מִשְׁפָּטִי אֲמַת, וְאֲזִי יוֹצֵא מִשְׁפָּט מְעַקָּל. בְּבַחֲיִנַת (חֲבֻקָּק א): "כִּי רָשָׁע מִכְתִּיר אֶת הַצַּדִּיק עַל כֵּן יֵצֵא מִשְׁפָּט מְעַקָּל", הֵינּוּ, עַל יְדֵי שֶׁהָעֲשָׂנִים סְרוּחִים מְסַבְּבִין וּמְקִיפִין הַמַּח, וּמְבַלְבְּלִין אוֹתוֹ, עַל יְדֵי זֶה יוֹצֵא מִשְׁפָּט מְעַקָּל, בְּבַחֲיִנַת (תְּהִלִּים קמ"ז): "מִשְׁפָּטִים בַּל יִדְעוּם", הֵינּוּ בְּלִבּוֹל הַמוֹחִין:

וְדוֹאֵג, עַל־יְדֵי שֶׁלְמוּדוֹ הָיָה מְבַחֲיִנַת אֱלוֹ הַמוֹתָרוֹת, בְּבַחֲיִנַת הַנְּאָמָר בְּדוֹאֵג (שְׁמוּאֵל א כ"א): "וְשָׁם אִישׁ מֵעַבְדֵי שָׂאוֹל נִעְצָר לְפָנָי ה' וְשָׂמוּ דוֹאֵג" וְכוּ' וּפִרַשׁ רַש"י: 'עוֹצֵר עֲצָמוֹ וְכוּ' לְעַסֵּק בַּתוֹרָה'. כִּי לְמוּדוֹ הָיָה מְבַחֲיִנַת עֲצִירוֹת, בְּבַחֲיִנַת מוֹתָרוֹת. עַל יְדֵי זֶה, לֹא הָיָה מוֹצִיא מִלְמוּדוֹ מִשְׁפָּטִי אֲמַת, רַק מִשְׁפָּט מְעַקָּל. וְעַל־כֵּן הָיָה דָן שָׂאִין דָּוִד רָאוּי לָבוֹא בְּקָהֶל (יְבָמוֹת ע"ו:), וְזֶה הָיָה, עַל־יְדֵי שֶׁלְמוּדוֹ הָיָה מְמוֹתָרוֹת כַּנִּ"ל:

ב וַיֵּשׁ מְנַהֲיָגִים שֶׁנִּקְרָאִים בְּשֵׁם רַבִּי, שֶׁלְמוּדָם מֵאֱלוֹ הַמוֹתָרוֹת. וְלֹא דֵי שָׂאִינָם יָכוֹלִים אֲפֹלוֹ לְהַנְהִיג אֶת עֲצָמָן כַּנִּ"ל, וּמְכַל שֶׁכֵּן שָׂאִינָם יָכוֹלִים לְהַנְהִיג אֶת אַחֲרֵי, וְהֵם נוֹטְלִים גְּדָלָה לְעֲצָמָן, לְהַנְהִיג הָעוֹלָם. צָרִיךְ לְרֹאוֹת שֶׁלֹּא לְהַסְמִיךְ אוֹתָם, שֶׁלֹּא לִתֵּן לָהֶם תְּקוּף וְעֹז, שֶׁלֹּא יִהְיוּ מְכַנְיָם בְּשֵׁם רַבִּי. כִּי הֵם עֲצָמָן אֵינָם חַיָּבִים כָּל־כָּף, כִּי יֵשׁ לָהֶם יֵצֵר הָרַע גְּדוֹל לְהַנְהִיג הָעוֹלָם. אֶךְ צָרִיךְ

✧
✧
זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר
✧
✧

✧
✧
 בְּתוֹכוֹ מִזְוָה רַבִּית זֵדִים לְ"צַדִּיק לִצְדִיק מִקּוֹה שִׂדְדִי לְצַדִּיק מִסְפְּרֵי רַבָּנוּ יִהְיֶה תִיקוֹן לְכַל"

✧
✧
 "חֵק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר" יָצָא לְאוֹר עַיִן הוֹצֵאת "נִצְחָתִי וְאִנְצַח" שְׁעֵי יוֹשֵׁבֵת תִּיקוֹן הַמִּידוֹת

לְשׁוֹמֵר מְאֹד, שֶׁלֹּא לִתֵּן לָהֶם תְּקַף וְעֵז, כִּי אֵלֹהֵי הַנּוֹתְנִים לָהֶם תְּקַף וְעֵז וְנִסְמָכִים עַל יָדָם שִׁיְהִיו נִקְרָאִים בְּשֵׁם רַבִּי, הֵם עֵתִידִין לִתֵּן דִּין וְחֶשְׁבוֹן.

וְעַל-יְדֵי שְׁמִסְמִיכִין רַבִּי שְׁאִינוֹ הַגּוֹן, עַל-יְדֵי-זֶה נִחְלָשׁ כְּתָב יָדָנוּ, וְאִין לֹא שׁוֹם תְּקַף, וְנוֹתְנִין כֹּחַ בְּכָתֵב יָדָם. וְעַל-יְדֵי-זֶה הֵם גּוֹזְרִין שֶׁלֹּא יִהְיֶה תְּקַף לְכַתְּבִים שְׁלָנוּ, כִּי אִם לְכַתְּבִים שְׁלָהֶם, וְיִשְׂרָאֵל יִהְיוּ מְכַרְחִין לְלַמֵּד כְּתָב שְׁלָהֶם. וְעַל-יְדֵי-זֶה גּוֹזְרִין גַּם כֵּן לְגַרְשׁ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִמְּקוֹם הַיְשׁוּב, שֶׁנִּתְיָשְׁבוּ שָׁם יִשְׂרָאֵל כְּבָר, אֶל מְקוֹמוֹת שֶׁלֹּא הָיוּ שָׁם יִשְׂרָאֵל מֵעוֹלָם.

כִּי הַסְּמִיכָה שְׁסוֹמְכִין אֶת הָרַב, וְהַכְּתָב, הֵם מְבַחֲינָה אַחַת. כִּי הַסְּמִיכָה בְּיָדַיִם, כְּמוֹ שְׁכַתּוֹב (דְּבָרִים ל"ד): "וַיִּהְיוּ שְׁעַ בֶּן נוֹן מִלֵּא רוּחַ חֲכָמָה כִּי סָמַךְ מִשָּׁה אֶת יָדָיו עָלָיו". וְהוּא בְּחִינַת הַכְּתָב, בְּחִינַת יָד כּוֹתֶבֶת. כִּי הַכְּתָב הוּא גַם כֵּן מְבַחֲינַת חֲכָמָה, כִּי אֹתֵיזוֹת הַכְּתָב, בָּהֶם נִבְרָאוּ כָּל הָעוֹלָמוֹת. כְּמוֹ שְׁכַתּוֹב (תְּהִלִּים ל"ג): "בְּדַבַּר ה' שָׁמַיִם נַעֲשׂוּ" וְכוּ', וְכַתִּיב (שָׁם ק"ד): "כָּלֶם בְּחֲכָמָה עָשִׂיתָ". כִּי יֵשׁ בְּכָל אֹת וְאֹת חֲכָמָה, שְׁחִיבָה חֲכָמָתוֹ יִתְבָּרַךְ שְׁהָאֹת הַזֶּה יִהְיֶה בְּתִמוּנָה זוֹ, וְעַל יָדוֹ יִהְיֶה נִבְרָא זֶה הָעוֹלָם בְּזֹאת הַתִּמוּנָה, וְלִהְתַּנְהַג בְּאֹתוֹ הַתְּנַהֲגָה שִׁישׁ בְּאֹתוֹ הָעוֹלָם. וְכֵן שְׂאֵר הָעוֹלָמוֹת בְּתִמוּנָה וְהַתְּנַהֲגָה אַחֶרֶת, עַל-יְדֵי תִמוּנַת אֹת אַחֵר, כִּי כֵן גִּזְרַת חֲכָמָתוֹ יִתְבָּרַךְ.

וְכַשֶּׁהַחֶכֶם הָרְאוּי לְסְמִיכָה, נִסְמָךְ בְּשֵׁם רַבִּי, שֶׁהַתְּנַהֲגָתוֹ בְּבַחֲינַת מְשֻׁפְטֵי אֶמֶת כַּנֵּ"ל. אֲזִי עַל-יְדֵי הַסְּמִיכָה, שְׁאִזִּי מְקַבֵּל חֲכָמָתוֹ מְבַחֲינַת יָד ה', בְּבַחֲינַת: "וַיִּהְיוּ שְׁעַ בֶּן נוֹן מִלֵּא רוּחַ חֲכָמָה" וְכוּ' כַּנֵּ"ל. אֲזִי מְבִיא הָאָרְהָ וְכֹחַ בְּכָתֵב יָדָנוּ, שֶׁהוּא גַם כֵּן מְבַחֲינַת חֲכָמָה כַּנֵּ"ל. בְּבַחֲינַת (דְּבָרֵי-הַיָּמִים א כ"ח):

"הכל בכתב מיד ה' עלי השכיל", שעל-ידי השכל שמקבל מיד ה', שזה בחינת סמיכה, על ידי זה מביא הארה וכו' בכתב כנ"ל. וזה בחינת (במדבר י"א): "ותנח עליהם הרוח והמה בכתובים, שעל-ידי שנמכו אז, וקבלו הרוח חכמה, על-ידי-זה הביאו הארה בכתובים, הינו בכתב ידנו כנ"ל. ואזי, לא די שאין כתב ידנו נכנע למשפטם, אלא אפלו שכל משפטי הנהגות שלהם, כלם על-ידי כתב ידנו, בבחינת (תהלים קמ"ט): "לעשות בהם משפט כותב.

אבל כשמסמיכין רבי שאינו הגון, על-ידי-זה נחלש כתב ידנו, ונותנין תקף לכתב שלהם, וכל המשפטים צריכים להיות על ידי כתבים שלהם וזקא, שהוא בחינת "משפטים בל ידעום", בחינת משפט מעקל כנ"ל:

ועל-ידי-זה גוזרין לגרש את ישראל ממקום שנתישבו כָּבָר. כי במקום שישאר יושבין שם מכָּבָר, אפלו בחוץ לארץ, הוא בחינת קדשת ארץ-ישראל, בחינת (יחזקאל י"א): "מקדש מעט". כי על-ידי שישאר יושבין שם, נתקדש האויר בבחינת אֵוִירָא דְאַרְצָא דְיִשְׂרָאֵל. כי על-ידי כתב ידנו, נתקדש האויר בבחינת אֵוִירָא דְאַרְצָא דְיִשְׂרָאֵל מַחֲכִים' (בבא בתרא קנ"ח: זהר פינחס רמ"ה וכתקון כ"ב). כי הכתב הוא בחינת אותיות מחכימות, ועל ידי תנועות הקלמוס באויר בשעת כתיבה, נחקקים בחינת האותיות מחכימות בתוך האויר. ועל ידו נתקדש האויר, בבחינת אֵוִירָא דְאַרְצָא דְיִשְׂרָאֵל מַחֲכִים'. ועל ידי שפוגמין בכתב ידנו, על ידי הסמיכה שמסמיכין רבי שאינו הגון כנ"ל, על ידי זה מגרשין ישראל מן הישוב, ממקום שישבו שם מכָּבָר, שהוא בחינת אֵוִירָא דְאַרְצָא דְיִשְׂרָאֵל כנ"ל. ומגרשין אותם משם, אל

זֶזְקָה נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ב'תכח - אמר מוהר"ת זצ"ל "צדק מצוי מקוה שיהיה מצוי רבנו יהיה תיקון רב" -
 "חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות -

מקום מדבר שממה, שאין שם שום קדשה, כי לא ישובו שם
 ישראל מעולם כנ"ל:

סדר קצור לקוטי מוהר"ן הי"ד:

חדי רבי שמעון - סא

א על ידי אמונת חכמים נזדבד המה וזוכה לשכל ברור ועל ידי זה יזכה להוציא ולקבל מכל מה שלומד בתורה משפטי אמת, דהינו הנהגות ישרות לעבודתו יתברך. שידע איך להתנהג בכל דבר הן לעצמו הן לאחרים שמתנהגים לפי דעתו. אבל כשפוגם חם ושלום, באמונת חכמים הוא נדון ביגיעת בשר דהינו במותרות, כמו שאמרו רבותינו, זכרונם לברכה: 'הלועג על דברי חכמים נדון בצואה רותחת' שנאמר "ולאג הרבה יגיעת בשר" (ערובין כ"א). ואז עולים עשנים סרוחים אל המה ומערבין ומבלבלין דעתו ואינו יכול להוציא מלמודו משפטי אמת והנהגות אמתיות אדרבה הוא מוציא דברים הפוכים מן האמת. כמו דואג האדומי שהוציא משפט מעקל שאין דוד ראוי לבוא בקהל על ידי שלמודו היה מבחינת אלו המותרות (עין פנים):

ב יש מנהיגים שנקראים בשם רבי שלמודם ממותרות ופסלות. ובדאי אינם יכולים להנהיג אפלו את עצמם מכל שכן את אחרים ואף על פי כן נוטלין גדלה לעצמם ורודפים אחר התנשאות להנהיג את העולם. וצריך כל אחד לראות שלא להסמיק אותם ושא לא לתן להם שום תקף ועז שלא יהיו מכונים בשם רבי. כי הם עצמם אינם חיבים כל כך כי יש להם יצר הרע גדול להנהיג את העולם. אך אלו הנותנים להם תקף ועז ונסמכים על ידם שיהיו נקראים בשם רבי הם עתידים לתן דין וחשבון:

ג על-ידי שמסמיכין רבי שאינו הגון נחלש כתב ישראל ונותנים
 כח בכתב ידם. ומחמת זה הם גוזרים שלא יהיה תקף לכתבים
 שלנו רק לכתבים שלהם וישראל יהיו מכרחים ללמוד כתב שלהם.
 ועל-ידי-זה גוזרין לגרש בני ישראל ממקום הישוב שנתישבו שם
 ישראל מכבר אל מקומות שלא היו שם ישראל מעולם שזה
 בחינת גרוש מארץ ישראל. ועל-ידי-זה נלקח מאתנו חכמת
 תהלוכת גלגלי הרקיע לידע כל ההשתנות והעתידות הבאים
 על-ידי גלגלי הרקיע שזה בחינת סוד העבור, ונמסר להם. כי
 הנשמה מנהגת כל גלגלי הרקיע (עין פנים), ומי יודע הנהגתם כמו
 המנהיג, אבל הנשמה הזאת צריכה שיהיה לה גוף זך ונקי.
 ובמקום שישאר יושבים שם נתקדש האויר בבחינת אוירא
 דארץ ישראל (עין פנים), ואז כל הפרות והתבואות הגדלים שם
 שמהם נזון האדם ומהם בא הטפה זרעית ומשם נרקם הגוף הכל
 הוא בבחינת: "פרי הארץ" (ישעיה ד' ב). ואז ראוי לקבל נשמה
 גדולה שמנהגת כל גלגלי הרקיע ועל-ידי-זה יודע חכמת תהלוכת
 הגלגלים שזה בחינת סוד העבור כנ"ל. אבל כשנתגרשים
 מבחינת ארץ ישראל ואז אין יכולים להתרקם גופים זכים ואין
 יכולים לקבל נשמה גדולה על כן על-ידי-זה נלקח מאתנו סוד
 העבור וכל זה על-ידי שמסמיכין רבי שאינו הגון. אבל כשהחכם
 הראוי לסמיכה נסמך בשם רבי על-ידי-זה מביא הארה וכח
 בכתב ידיו ואז גם כל משפטי הנהגות שלהם כלם על-ידי כתב
 ידיו. ועל-ידי כתב ישראל נתקדש האויר בבחינת אוירא דארץ-
 ישראל ועל-ידי-זה נתתקן כל הנ"ל:

סדר היי מוהר"ן היזמי:

תה (ג) ענה ואמר הראש-השנה שלי הוא חדוש גדול, והשם

זֶה הַחֶמֶד הַגָּדוֹל שֶׁל רַבּוֹתַי וְהוּא יִשְׁמַח בְּכֵן וְיִשְׁמַח בְּכֵן

ביתל
 «אמר משה רבינו ז"ל "צדק צדק היא מקורה של צדק" מצדד מצדדי רבנו יהיה תיקון לכול»
 «הק נתן ולא יעבור» יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

יְתַבָּרַךְ יוֹדַע שְׂאִין הַדְּבָר הַזֶּה בִּירְשָׁה מֵאֲבוֹתַי, רַק הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ
 נָתַן לִי זֹאת בְּמִתְנָה שְׂאֲנִי יוֹדַע מָהוּ רֵאשֵׁי־הַשָּׁנָה. לֹא מִבְּעֵיָא
 אֲתֶם כָּלְכֶם בְּיָדַי תְּלוּיִן בְּרֵאשֵׁי־הַשָּׁנָה שְׁלִי, אֵלֶּא אֶפְלוּ כָּל
 הָעוֹלָם כָּלוּ תְלוּי בְּרֵאשֵׁי־הַשָּׁנָה שְׁלִי:

תו (ד) בְּעֶרְבֵי רֵאשֵׁי־הַשָּׁנָה הָאֲחֵרוֹן בְּאוֹמִין עֲמָדָנוּ לְפָנָיו בְּעֵת
 שְׁנִיתָנוּ לוֹ הִצְעֵטְלִיד [קְוִיטְלֵאד] שְׁלָנוּ וּמַעוֹת עַל פְּדִיוֹן. אָז שָׂאֵל
 עַל אִישׁ אֶחָד מִנְּעַמְרִיב שְׂלֵא בָּא עַל רֵאשֵׁי־הַשָּׁנָה. וְהִתְחִיל רַבִּי
 נִפְתְּלִי לְתַרְצוֹ וְלֹא קָבַל הַדְּבָרִים, וְהִקְפִּיד עָלָיו מְאֹד.

וְאַחֲרֵי־כֵן דִּבֵּר עוֹד מֵאֶחָד שְׂלֵא בָּא עַל רֵאשֵׁי־הַשָּׁנָה מִחַמַּת רַבּוּי
 מִנִּיעוֹת, וּמִחַמַּת זֶה נָסַע לְרַבְּנּוּ זְכוּרֹנוּ לְבִרְכַּת קֶדֶם רֵאשֵׁי־הַשָּׁנָה
 וּסְפַר לוֹ הַמִּנִּיעוֹת. וְצִוָּה לוֹ רַבְּנּוּ זְכוּרֹנוּ לְבִרְכַּת בְּעַצְמוֹ לָשׁוּב
 לְבֵיתוֹ וְלֹא יִהְיֶה אֶצְלוֹ עַל רֵאשֵׁי־הַשָּׁנָה. וְזֶה הָאִישׁ הָיָה מְגֹדוּלִי
 הַחֲשׁוּבִים, וְהָיָה צָר לוֹ מְאֹד מָה שְׂלֵא יִזְכֶּה לְהִיּוֹת נְמָנָה עִמָּנוּ
 בְּרֵאשֵׁי־הַשָּׁנָה. וְהִתְחִיל לְהִתְעַקֵּשׁ לְפָנָיו זְכוּרֹנוּ לְבִרְכַּת שְׂלֵא יָשׁוּב
 לְבֵיתוֹ רַק יִשָּׂאֵר אֶצְלוֹ עַל רֵאשֵׁי־הַשָּׁנָה. וְלֹא נִתְרַצָּה הוּא זְכוּרֹנוּ
 לְבִרְכַּת בְּדַבְּרָיו וְגִרְשׁוֹ לְבֵיתוֹ. וְאָז אָמַר לוֹ רַבְּנּוּ זְכוּרֹנוּ לְבִרְכַּת.
 אִינִי יְכוֹל לְצִיר לְעֲצָמֵי הַצָּעֵר הַזֶּה מָה שְׂאֵתָה לֹא תִּהְיֶה אֶצְלִי עַל
 רֵאשֵׁי־הַשָּׁנָה. וְאָמַר לוֹ הָאִישׁ הַנִּזְכָּר אֶסְכֵּן אֶשְׂאֵר בְּכָאֵן, וְלֹא
 הִסְכִּים וְשָׁב לְבֵיתוֹ.

אַחֲרֵי־כֵן בְּעֶרְבֵי־רֵאשֵׁי־הַשָּׁנָה דִּבֵּר עִמָּנוּ מִזָּה, וְאָמַר שְׂעָלָיו יִשׁ
 רְחֲמָנוּת גְּדוֹל. כִּי רָצָה בְּאַמַּת לְהִיּוֹת כָּאֵן עַל רֵאשֵׁי־הַשָּׁנָה, אַךְ
 נִמְנַע מִחַמַּת הַנִּזְכָּר. אַחֲרֵי־כֵן עָנָה הוּא זְכוּרֹנוּ לְבִרְכַּת וְאָמַר בְּקוֹל
 חֶזֶק מִעַמְּקֵי הַלֵּב וּמָה אָמַר לָכֶם אֵין דְּבָר גְּדוֹל מִזָּה, הִינּוּ מְלַהֲיוֹת
 אֶצְלוֹ עַל רֵאשֵׁי־הַשָּׁנָה. וְאָמַר בְּזוֹ הַלְּשׁוֹן בְּקוֹל זִיעַ סָגִיָא (ווי אזוי זאל
 אַיךְ אַיִךְ זאגן, קיין גרעסערס דער פון איז ניט פאר האגן. איי אנדערע גוטע יודין

וְאֵינִי נִיט אַזוּי, אִיז נָאֵד אַקְשִׁיאַ) [מָה אֵמֵר לָכֶם אִיז דְּבַר גָּדוֹל מְזִה, וְאִם צְדִיקִים אַחֲרִים אֵינָם אוֹמְרִים כֶּךָ אֲזִי עוֹד קְשִׁיאַ] (כְּלוּמֵר הֲלֹא בְּלֹא זֶה כְּבָר מְקַשִּׁין עָלָיו קְשִׁיּוֹת הַרְבֵּה וַיְהִיָּה קְשָׁה עוֹד קְשִׁיאַ זֹאת גַּם־כֵּן מֵה שְׁהַקְפִּיד כָּל כֶּךָ לְהִיּוֹת אֲצִלוֹ עַל רֵאשִׁי־הַשָּׁנָה דִּיקָא).

וּמְכַלֵּל דְּבָרָיו הַקְדוּשִׁים שְׂדֵבֵר אֲזִי עֲמָנוּ לְמַדְנֵנוּ כַּמָּה דְּבָרִים. לְמַדְנֵנוּ עוֹד הַפַּעַם עֲצָם גָּדֵל הַחַיִּיב לְהִיּוֹת אֲצִלוֹ עַל רֵאשִׁי־הַשָּׁנָה. כִּי אַף־עַל־פִּי שְׂיַדְעֵנוּ זֹאת מְכַבֵּר, אַף־עַל־פִּי־כֵן מֵרַבּוּי דְּבָרָיו הַקְדוּשִׁים אֲזִי בְּזִה, וּמִתְנוּעוֹתָיו הַנּוֹרְאוֹת אֲזִי הִבִּינוּ עֲצָם הַחַיִּיב יוֹתֵר וְיוֹתֵר, שְׂאִי אֶפְשָׁר לְבָאֵר זֹאת בְּכַתָּב.

וְגַם אֲזִי לְמַדְנֵנוּ שְׂרַצוֹנוּ חֲזָק לְהִיּוֹת אֲצִלוֹ בְּאוּמִין עַל רֵאשִׁי־הַשָּׁנָה תְּמִיד לְאַחַר הַסֵּתִלְקוּתוֹ, וְשְׂאִין דְּבַר גָּדוֹל מְזִה.

וְגַם לְמַדְנֵנוּ כַּמָּה צָרִיכִין לְחֲזֹק לְשַׁבֵּר הַמְּנִיעוֹת מִדְּבַר שְׂבִקְדָּשָׁה, בְּפִרְטַ הַמְּנִיעוֹת מְלִהִיּוֹת עַל רֵאשִׁי־הַשָּׁנָה שְׂצָרִיכִים לְשַׁבֵּרָם בְּיוֹתֵר וְלְהִיּוֹת דִּיקָא עַל רֵאשִׁי־הַשָּׁנָה, עַד שְׂאַפְלוּ אִם הוּא זְכוּרוֹנוֹ לְבִרְכָּה בְּעֲצָמוֹ מְצִוָּה וּמְסַכִּים לְבָלִי לְהִיּוֹת אֲצִלוֹ עַל רֵאשִׁי־הַשָּׁנָה, חֲלִילָה לְהַסֵּתִכֵּל עַל זֶה, וְצָרִיכִין לְזַהֵר מְאֹד לְבָלִי לְשֹׂאֵל אוֹתוֹ שׁוּם שְׂאֵלָה עַל זֶה, כִּי הוּא יָשִׁיב בְּיָדָיו לְבָלִי לְהִיּוֹת, וְאַף־עַל־פִּי־כֵן בְּנִקְדַת הָאֻמַּת לְאַמְתּוֹ צָרִיכִין לְהִיּוֹת דִּיקָא וְכֵן הוּא נוֹהֵג לְדוֹרוֹת].

וְעַנִּין זֶה נוֹגַע לְמָה שְׂאַמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוּרוֹנָם לְבִרְכָּה (מִכּוֹת י'): 'בְּדִרְךָ שְׂאָדָם רוּצָה לִילֵךְ מוֹלִיכִין אוֹתוֹ' כְּמוֹ שְׂפִירֵשׁ רֵשׁ"י. וְהוּא מִדְּבָרֵי רַבּוֹתֵינוּ זְכוּרוֹנָם לְבִרְכָּה עַל פְּסוּק (בְּמִדְבָר כ"ב): "לֵךְ עִם הָאֲנָשִׁים". וְכֵן בְּשִׁלּוּחַ מְרַגְלִים שְׂהַכְרַח מִשָּׁה רַבֵּנוּ עָלָיו הַשָּׁלוֹם בְּעֲצָמוֹ לְשִׁלְחָם, אַף־עַל־פִּי שְׂבִאָמַת רְצוֹנוֹ לֹא הָיָה כָּלֵל בְּזִה. וְעַנִּין זֶה רְאִינוּ מֵרַבֵּנוּ זְכוּרוֹנוֹ לְבִרְכָּה כַּמָּה פְּעָמִים, בְּפִרְטַ בְּעַנִּין

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

בְּתוֹכָם מִזֶּה רְצוֹן לְעַד מִקוּמָה שֶׁדָּרַג מִסְפְּרֵי רַבָּנוּ יִהְיֶה תִּיקוּן לְכַלּוֹת
זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר יֵצֵא לְאוֹר עֵי הוֹצֵאת "נִצְחָתִי וְנִצְחָה" שֶׁעִי יֹשִׁיבֵת תִּיקוּן הַמִּידוֹת

רֹאשֵׁי הַשָּׁנָה שֶׁהָיוּ אֲנָשִׁים שֶׁהָיוּ לָהֶם מְנִיעוֹת מִלְּהִיּוֹת אֲצִלוּ עַל
רֹאשֵׁי הַשָּׁנָה, וְשָׂאֵלוּ אוֹתוֹ בְּעֶצְמוֹ וְהֵשִׁיב לָהֶם שְׂלֵא יִהְיוּ עַל
רֹאשֵׁי הַשָּׁנָה. וְהִתְחִילוּ לְהִתְעַקֵּשׁ, הֲלֹא שָׂמַעְנוּ מִכֶּם גְּדֹל הָאֲזוּהָרָה
לְהִיּוֹת אֲצִלְכֶם עַל רֹאשֵׁי הַשָּׁנָה, וְעָשָׂה עֶצְמוֹ כְּמִקְפִיד עֲלֵיהֶם וְגָעַר
בָּהֶם שְׂלֵא יִדְבְּרוּ יוֹתֵר, וְכֵן עָשׂוּ וְלֹא בָּאוּ עַל רֹאשֵׁי הַשָּׁנָה.
וְאַף־עַל־פִּי־כֵן אֲנַחְנוּ זָכִינוּ לְהִיּוֹת רְגִילִים לְעֵמֵד לְפָנָיו. שָׂמַעְנוּ
וְהִבְנֵנוּ בְּרָמָז וּבְפִרוֹשׁ שְׂפָנִימִיּוֹת רְצוֹנוֹ אֵינוֹ נוֹחָה בְּזֶה כָּלֵל, רַק
הוּא מְכַרַח לֹאמַר לָהֶם כִּדְּמַחְמַת שְׂשׂוֹאֵלִים אוֹתוֹ עַל זֶה. וַיֵּשׁ בְּזֶה
הַרְבֵּה לְסִפּוֹר, וּמַעֲט מִזֶּה יִתְבָּאֵר בְּמָקוֹם אַחֵר.

וְכֵן הוּא נוֹחֵג לְדוֹרוֹת שְׂכָשְׂשׂוֹאֵלִין לְהִרְבֵּ וְהַמְנַהֵיג עַל דְּבַר שֵׁשׁ
בּוֹ כְּעֵין מְסִירַת נֶפֶשׁ צָרִיד לְהֵשִׁיב לָאוּ, אַף־עַל־פִּי שְׂבָאֵמַת
לְאַמְתוֹ רְצוֹנוֹ שִׁימְסֹר נֶפְשׁוֹ וַיִּשְׁבֵּר כָּל הַמְנִיעוֹת. עַל־כֵּן מִי
שָׂרוּצָה לְהִתְקַרֵּב וּלְשִׁבֵּר הַמְנִיעוֹת בְּאַמְתוֹ, צָרִיד לְזַהֵר
מְאֹד לְבָלִי לְשָׂאֵל אוֹתוֹ בְּזֶה כָּלֵל. וְעוֹד תָּבִין עַנְיָן זֶה בְּמָקוֹמוֹת
אַחֵרִים שְׂמֵד בְּרִים מֵעַנְיָנִים כְּאַלְהָה וְהַבֵּן מְאֹד:

(נִשְׁמַט מִלְּעִיל לְעַנְיָן רֹאשֵׁי הַשָּׁנָה שֶׁצָּרִיכִין לְהִיּוֹת אֲצִלוּ עַל רֹאשֵׁי הַשָּׁנָה דִּיקָא, אָמַר
שִׁיכּוֹלִין אֲזוֹ אֲנָשִׁים לְקַבֵּל תְּקוּנִים מִה שְׂבָכָל הַשָּׁנָה לֹא הִיָּה בְּאַפְשָׁר שִׁיְהִיָּה לָהֶם תְּקוּן
בְּשׂוּם אִפְּן, אַף־עַל־פִּי־כֵן בְּרֹאשֵׁי הַשָּׁנָה יְכוּלִין אֲפִלּוּ הֵם לְקַבֵּל תְּקוּן. אַף־עַל־פִּי שְׂבָכָל
הַשָּׁנָה אֲפִלּוּ הוּא בְּעֶצְמוֹ זְכוּרָנוּ לְבִרְכָה לֹא הִיָּה יְכוּל לְתַקְנָם, אֲבָל בְּרֹאשֵׁי הַשָּׁנָה גַּם הֵם
יְכוּלִים לְקַבֵּל תְּקוּנִים. כִּי אָמַר שֶׁהוּא עוֹשֶׂה בְּרֹאשֵׁי הַשָּׁנָה עַנְיָנִים וְתְקוּנִים מִה שְׂבָכָל
הַשָּׁנָה גַּם הוּא אֵינוֹ יְכוּל לַעֲשׂוֹת:

סִדְרָה לְקוּטֵי עֲצוֹת הַיּוֹמִי:

מ צָרִיד לְדַעַת שְׂבָכָל הַהִסְתָּרוֹת שְׂבָעוּלָם נֶעְלָם בָּהֶם הַשֵּׁם
יִתְבָּרֵךְ. כִּי יֵשׁ שְׂתֵי בְּחִינּוֹת הַהִסְתָּרוֹת; כִּי יֵשׁ הַהִסְתָּרָה, וַיֵּשׁ הַהִסְתָּרָה
שְׂבָתוֹף הַהִסְתָּרָה. וְכִשֶּׁהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ נִסְתָּר בְּהַהִסְתָּרָה אַחַת, גַּם־כֵּן

קָשָׁה מְאֹד לְמַצְאוֹ, אֲךָ אַף־עַל־פִּי־כֵן אֶפְשָׁר לִיגַע וְלַחֲתוֹר עַד שִׁימְצְאוּ אוֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ, מֵאַחַר שִׁיּוֹדַע שֶׁהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ נִסְתָּר מִמֶּנּוּ. אֲבָל כְּשֶׁהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ נִסְתָּר בְּהִסְתָּרָה שְׁבִתוֹךְ הַסְתָּרָה, דְּהִינוּ שֶׁהַהִסְתָּרָה בְּעֶצְמָה נִסְתָּרֶת מִמֶּנּוּ עַד שֶׁאִינוּ יוֹדַע כָּלֵל שֶׁהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ נִסְתָּר מִמֶּנּוּ, אֲזִי קָשָׁה מְאֹד לְמַצְאֵה אוֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ; וְזֶה נִמְשָׁךְ עַל־יְדֵי רַבּוֹי הָעוֹנוֹת, רַחֲמָנָא לְצַלֵּן, כִּי 'עֶבֶר וְשָׁנָה נִעְשָׂה לוֹ כְּהִתְר', זֶה בְּחִינַת הַסְתָּרָה אַחַת, אֲבָל מִי שֶׁעוֹבֵר יוֹתֵר, חֵם וְשָׁלוֹם, נוֹפֵל לְבְחִינַת הַסְתָּרָה שְׁבִתוֹךְ הַסְתָּרָה. אֲבָל בְּאַמֶּת גַּם שָׁם בְּתוֹךְ הַהִסְתָּרָה שְׁבִתוֹךְ הַסְתָּרָה נִעְלָם הוּא יִתְבָּרֵךְ, כִּי בְּלֹא חֵיווּתוֹ יִתְבָּרֵךְ אֵינן שׁוֹם קִיּוֹם לְשׁוֹם דְּבָר שֶׁבְּעוֹלָם. עַל־כֵּן בְּכַח עֶסֶק הַתּוֹרָה יְכוּלִים לְהַפְּךְ כָּל הַהִסְתָּרוֹת לְדַעַת, לִידַע שְׁגַם שָׁם נִעְלָם הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ אֲפִלּוֹ בְּתַקְוָה הַהִסְתָּרָה שְׁבִתוֹךְ הַסְתָּרָה, עַד שִׁישְׁמַע קוֹל הַכְּרוֹז הַגָּדוֹל שֶׁל הַתּוֹרָה שֶׁמְכַרְזוֹת וְצוּעֶקֶת תָּמִיד: "עַד מָתִי בְּתַיִם תֵּאֱהָבוּ פְתִי וְכוּ'", עַד שִׁישׁוּב אֵל ה' מִכָּל מְקוֹם שֶׁהוּא (שם נו).

מֵא לְפִי הַגְּדֵלֶת הַדַּעַת כֵּן הַפְּרָנְסָה בְּנִקְלָה, וְכָל מִי שֶׁחֲסֵר־דַּעַת בְּיוֹתֵר, הוּא יִגַּע וְטוֹרַח אַחַר הַפְּרָנְסָה בְּיוֹתֵר (שם).

מִז לְפִי הַגְּדֵלֶת הַדַּעַת כֵּן נִתְרַבָּה הַשָּׁלוֹם, כִּי מִחֲלָקֶת וְכַעַם וְאַכְזָרִיּוֹת הוּא מִחְסְרוֹן הַדַּעַת. וְכָל מֵה שֶׁמִּתְרַבָּה הַדַּעַת, מִתְרַבָּה הַרְחָמְנוּת וְהַחֶסֶד וְהַשָּׁלוֹם, וְעַל־יְדֵי־זֶה זוֹכִין לְרַפּוּאָה (שם).

מִג עַל־יְדֵי הַכַּעַם חֲכָמָתוֹ מְסַתְּלֶקֶת וְצָלָם אֱלֻקִּים סָר מֵעַל פָּנָיו וְאֵינן לוֹ פָּנֵי אָדָם (שם, וע' כַּעַם אוֹת ה).

מִד עַקֵר קִיּוּמוֹ שֶׁל הַדַּעַת הוּא עַל־יְדֵי שֶׁלֵּשׁ בְּחִינּוֹת. הִינוּ שֶׁצָּרִיךְ לְלַמֵּד חֲכָמָתוֹ לְאַחֲרִים וּלְקַרְבָּם תַּחַת כַּנְּפֵי הַשְּׂכִינָה; גַּם צָרִיךְ לְהַקְדִּים יְרֵאת־חֶטְאוֹ לְחֲכָמָתוֹ; גַּם צָרִיךְ לְדַקְדֵּק אִיךָ לְהוֹצִיא

זֶה נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ב'תלד - צמח מזהרני"ת זצ"ל "צדק צני מצוה שדף צהד מספרי רבנו יהיה תיקון רב"ל -
"חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות -

חֲכָמָתוֹ, שִׁיְהִי דְבָרָיו דְּבָרֵי פִי חָכָם חָן וְלֹא יְהִי נְבִזִים; וְאֲזִי זֹכָה
עַל־יְדֵי הַדַּעַת לְהַמְשִׁיךְ שֶׁלֹּשׁ הַשְּׁפָעוֹת, שֶׁהֵם: אֲכִילָה, שְׁתִּיָּה
וּמְלַבּוּשִׁים (שם נח).

סדר שיחות הר"ן הי"א:

רכא הִיא מִתְלוֹצֵץ מְאֹד מִהַלּוּחֹת שְׁלָנוּ אוֹ שְׁלָהֶם לְהַבְדִּיל,
שְׁכוֹתֵבִים הַמְאָרְעוֹת וְהַשְּׁנוּיִים כְּגוֹן קָר וְחָם וְכוּ' וְעַל פִּי הָרַב
אֵינָם מְכֻוְּנִים דְּבָרֵיהֶם כָּלֵל עֲנָה וְאָמַר אִם כֵּן שִׁיּוּדְעִין, יֹאמְרוּ נָא
הַשְּׁנוּיִים שִׁישׁ בְּעוֹלָם בְּכָל יוֹם וְיוֹם בְּעֲצָמוֹ כִּי כְּמַעַט בְּכָל יוֹם וְיוֹם
מִשְׁתַּנִּים בְּעוֹלָם שְׁנוּיִים הַרְבֵּה מְאֹד בְּיוֹם אֶחָד כִּי יֵשׁ קָר וְחָם
וְגַשְׁם וְשֶׁלֶג וְרוּחַ וְאֹוִיר צָח, וְכִיּוֹצֵא בְּזֶה שְׁנוּיִים רַבִּים אֵין מְסַפֵּר
שֶׁנַּעֲשִׂין בְּיוֹם אֶחָד עַל פִּי הָרַב וּמִי יוּכַל לְכוּן וְלִידַע זֹאת? "מָה
רַבּוֹ מַעֲשֵׂי ה' מְאֹד עִמָּקוֹ מִחֲשֻׁבוֹתָיו אִישׁ בְּעַר לֹא יִדַּע וְכִסִּיל לֹא
יָבִין אֵת זֹאת" (תְּהִלִּים צ"ז) עַל פִּי חֲכָמוֹת חִיצוֹנִיּוֹת שְׁלָהֶם כָּל
הַשְּׁנוּיִים הַנַּעֲשִׂים בְּיוֹם אֶחָד (וְגַם בְּסִפְרֵי הַתְּכוּנָה בְּעֲצָמָם מְבֹאָר שֶׁעֲנִין זֶה

שֶׁל הַלּוּחֹת הַנִּלְאֵי אֵינוֹ בְּרוּר כָּלֵל כְּמוֹ שְׁפָתוֹב בְּסוּף סֵפֶר "נְחֻמָּד וְנָעִים" עֵין שָׁם):

רַכָּב שְׁמַעְתִּי בְשֵׁמוֹ שֶׁדָּבַר עִם אִישׁ אֶחָד שֶׁהָיָה לוֹ בְּלְבוּלֵי אֲמוּנָה
וְחִזֵּק אוֹתוֹ רַבְּנוֹ זְכוּרָנוּ לְבָרְכָה וְאָמַר לוֹ שֶׁאֵיתָא שְׁכָל הַתְּהוּוֹת
מַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית הָיָה רַק בְּשִׁבִיל מָה שֶׁצָּפָה הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ שִׁיְהִי
אֲנָשִׁים שִׁיְהִי לָהֶם יְסוּרִים בְּעֲנִין הָאֲמוּנָה הַקְּדוּשָׁה מִחֲמַת
הַבְּלְבוּלִים וְהַכְּפִירוֹת הָעוֹלִים עַל מַחֲשַׁבְתָּם רַחֲמָנָא לְצַלָּן, וְהֵם
יִתְגַּבְּרוּ כְּנֶגֶד אֱלֹוֵי הַמַּחֲשַׁבוֹת וְיִתְחַזְּקוּ בְּאֲמוּנָה וְרַק בְּשִׁבִיל זֶה
בְּרֵא הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ אֵת כָּל מַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית וְעַל יְדֵי דְבוּרִים אֱלֹוֵי
נְתַחֲזֵק זֶה הָאִישׁ מְאֹד תָּמִיד בְּכָל עֵת שֶׁבָּאוּ עָלָיו בְּלְבוּלִים הַנִּלְאֵי
וְכֵן מְבֹאָר בְּדְבָרֵי רַבְּנוֹ, זְכוּרָנוּ לְבָרְכָה כַּמָּה פְּעָמִים שֶׁעַקֵּר
הַבְּרִיאָה הָיָה בְּזָכוֹת הָאֲמוּנָה כְּמוֹ שְׁפָתוֹב (תְּהִלִּים לג"ד): "וְכָל

מַעֲשֵׂהוּ בְּאַמוּנָה:

רכג בְּעֵינַיִן שֶׁהָיוּ מִסְפָּרִים לְפָנַי רַבְּנֵנוּ זְכוֹרֵנוּ לְבִרְכָה, וְהָיוּ מְשִׁבְחִים מְאֹד אֶת פְּרוּשׁ רַש"י וְשֵׁאִין צְרִיכִין לְלַמֵּד פְּרוּשׁ אַחֵר עַל הַמְקָרָא עַל פִּי פְּשׁוּט כִּי שָׂאֵר הַפְּשָׁטָנִים רָבָם הוֹלְכִים עַל פִּי דַרְכֵי הַחֲקִירוֹת וְכוּ' (פְּנֵי תֵּדַבֵּר כִּי יֵשׁ כַּמָּה פְּשָׁטָנִים שֶׁהֵם כְּנֶגֶד דְּבָרֵי רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרָנָם לְבִרְכָה, וְהֵם הוֹלְכִים עַל פִּי דַרְכֵי הַחֲקִירָה קֶצֶת בְּכַמָּה מְקוֹמוֹת וְאֵלּוּ הַפְּשָׁטָנִים אֵין צְרִיכִין לְלַמֵּד אוֹתָם כִּי אִם רַק פְּרוּשׁ רַש"י זְכוֹרֵנוּ לְבִרְכָה) עָנָה וְאָמַר רַבְּנֵנוּ זְכוֹרֵנוּ לְבִרְכָה: זֶה אֵינְךָ יוֹדֵעַ, שֶׁרַש"י זְכוֹרֵנוּ לְבִרְכָה, הוּא כְּמוֹ אֲחִיָּה שֶׁל הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה כִּי כָּל תִּינוּקוֹת שֶׁל בֵּית רַבִּן וְכָל יִשְׂרָאֵל כָּלָם לֹמְדִים אֶת הַתּוֹרָה שֶׁבְּכֶתֶב וְשֶׁבְּעַל פֶּה עִם פְּרוּשׁ רַש"י וּמִזֶּה מוֹבֵן עֲצֵם גְּדֻלַּת רַש"י, זְכוֹרֵנוּ לְבִרְכָה:

סֵדֶר שְׁלֵחוֹ עֲרוּךְ הַיּוֹמֵי:

סימן שח (א) כל הכלים נטלים בשבת חוץ ממוקצה מחמת חסרון כים כגון סכין של שחיטה או של מילה ואיזמל של ספרים וסכין של סופרים שמתקנים בהם הקולמוסים כיון שמקפידים שלא לעשות בהם תשמיש אחר אסור לטלטלו בשבת ואפילו לצורך מקומו או לצורך גופו. הגה ואפילו תחובים בנדן עם שאר סכינים אסור לטלטלו (מהרי"ל) והוא הדין לקורנא של בשמים שמקפידים עליו שלא יתלכלך: הגה והוא הדין כלים המיוחדים לסחורה ומקפיד עליהם (ב"י בשם מיימוני פ"ה והמגיד פכ"ז): **(ב)** כל כלי אפילו הוא גדול וכבד הרבה לא נתבטל שם כלי ממנו לא מפני גדלו ולא מפני כבדו: **(ג)** כלי שמלאכתו לאיסור מותר לטלטלו (ואם נשתמש לאיסור בבין השמשות כגון נר שהודלק עיין לעיל סימן רע"ט) בין לצורך גופו כגון קורנא של זהבים או נפחים לפצוע בו אגוזים קורנא לחתוך בו דבלה בין לצורך מקומו דהיינו שצריך להשתמש במקום שהכלי

זֶקֶק נִתֵּן וְלֹא יַעֲבֹר

ב'תלו' צ'מ'ר מ'וה'ר'נ'ת ז'צ'י'ל "צ'ד' צ'צ'י מ'ק'ו'ה ש'ד'ף צ'ח'ד מ'ס'פ'ר'י ר'ב'נ'ו י'ה'י'ה ת'י'ק'ו'ן ל'כ'ל" ע'
ז'ק' נ'ת'ן ו'ל'א י'ע'ב'ו'ר י'צ'א ל'א'ו'ר ע'י ה'ו'צ'א'ת "נ'צ'ח'ת'י ו'א'נ'צ'ח" ש'ע'י י'ש'י'ב'ת ת'י'ק'ו'ן ה'מ'י'ד'ו'ת ע'

מונח שם ומותר לו ליטול משם ולהניחו באיזה מקום שירצה אבל מחמה לצל דהיינו שאינו צריך לטלטלו אלא מפני שירא שישבר או יגנב שם אסור: הגה כל מוקצה אינו אסור אלא בטלטולו אבל בנגיעה בעלמא שאינו מנדנדו שרי ולכן מותר ליגע במנורה שבבית הכנסת שנרות דולקות עליו או בתנור שדולק בו אש וכן מותר ליקח דבר היתר המונח על דבר מוקצה (מרדכי פ' כל הכלים וריש ביצה ורבינו ירוחם חי"ג והמגיד פכ"ה ות"ה סימן ס"ז וכל בו סוף דיני שבת) וכן מותר לטלטל דבר מוקצה ע"י נפוח דלא הוי טלטול אלא כלאחר יד ולא מיקרי טלטול (תשובת מהרי"ו): (ד) כלי שמלאכתו להיתר מותר לטלטלו אפילו אינו אלא לצורך הכלי שמא ישבר או יגנב אבל שלא לצורך כלל אסור לטלטלה. כתבי הקודש ואוכלין מותר לטלטלם אפילו שלא לצורך כלל: הגה ותפלין אין לטלטלם כי אם לצורך (תרה"ד ועיין בב"י) ושופר אסור לטלטלו כי אם לצורך גופו או מקומו (הג"א סוף פרק במה מדליקין): (ה) יש מתירים לטלטל כלי שמלאכתו לאיסור אפילו מחמה לצל ע"י ככר או תינוק: (ו) כל הכלים שנשברו אפילו בשבת מותר לטלטל שבריהם ובלבד שיהיו ראויים לשום מלאכה כגון שברי עריבה לכסות בה החבית ושברי זכוכית לכסות בה פי הפך אבל אם אינם ראויים לשום מלאכה לא: הגה ואם נשברו במקום שיכולים להזיק כגון זכוכית שנשברה על השלחן או במקום שהולכין מותר לטלטל השברים כדי לפנותן שלא יוזקו בהם (כל בו והגהות מרדכי וב"י בשם ארחות חיים): (ז) חתיכת חרס שנשברה בחול מכלי וראויה לכסות בה כלי מותר לטלטלה אפילו במקום שאין כלים מצויים שם לכסותם בה ואם זרקה לאשפה מבע"י אסור לטלטלה כיון שבטלה מהיות עוד כלי: הגה ואפילו חזי לעני הואיל והקצותו הבעלים שלו אע"פ שהם עשירים דמוקצה לעשיר הוי מוקצה לעני כמו שיתבאר סוף הסימן (ר"ן פרק במה אשה) ודוקא חתיכת

חרם משום דאתיא משברי כלי אבל דבר שאין בו שייכות כלי כגון צרורות או אבנים אע"פ שראויים לכסות בהם כלי אסור לטלטלם: הגה וכל דבר שאינו כלי כלל אסור לטלטלו אפילו לצורך גופו כ"ש לצורך מקומו (מרדכי פ"ק דיו"ט): (ח) כל הכלים הנטלים בשבת דלתותיהן שנתפרקו מהם נטלים בין נתפרקו בחול בין נתפרקו בשבת: (ט) דלת של שידה תיבה ומגדל יכולים ליטלה מהם ואסור להחזירה גזירה שמא יתקע ושל לול של תרנגולים אסור בין ליטול בין להחזיר דכיון דמחובר לקרקע אית ביה בנין וסתירה:

סדר לקויי תפלות הימני:

תתיג: ותעזרנו ותושיענו שנזכה להיות בשמחה תמיד ותרחם עלינו ברחמיך וחנוניותך ותזכנו בחסדיך העצומים, שנזכה לעמוד ולראות את המחול שתעשה לצדיקים לעתיד לבוא וכל אחד יהיה מראה באצבעו ואומר "זה ה' קוינו לו", כמו שכתוב: "ואמר ביום ההוא הנה אלקינו זה, קוינו לו ויושיענו, זה ה' קוינו לו, נגילה ונשמחה בישועתו" אשרי המחכה לזה, "אשרי תבחר ותקרב" שיזכה להציץ מן התרכים שמחת המחול הזה:

תתיד: מלא רחמים הפין להיטיב לכל בריותיך, רחם עלינו כל עוד נפשינו בנו, וחינו וזכנו ועזרנו והושיענו בישועתך האמתית, כמו שאתה יודע את כל הישועות שאנו צריכין באפן שנזכה להגיע לכל מה שבקשנו מלפניך חיש קל מהרה, ולא נעול בכסופא קמך, "יהיו לרצון אמרי פי, והגיון לבי לפניך, ה' צורי וגואלי שמחו בה' וגילו צדיקים, והרנינו כל ישרי לב שמחו השמים ותגל הארץ, ויאמרו בגוים ה' מלך" ויקים מקרא שכתוב: "והיה ה' למלך על כל הארץ, ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד" ובתורתך כתוב לאמר: "שמע ישראל ה' אלקינו ה' אחד":

זֶה נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר

בִּתְלַח לְעֹמֵר מִזֶּה רִנְיָת דְּזִי"ל "לְעָד לְעָד מִקּוֹה שִׁדְּךָ לְעַד מִסְפְּרֵי רַבְּנוּ יִהְיֶה תִּיקוּן לְכַל" וְ
זֶה נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר יֵצֵא לְאוּר ע"י הוֹצָאת "נִצְחָתִי וְאֵנֶכָּח" שְׁע"י יִשְׁבֵּת תִּיקוּן הַמִּידוֹת

תְּפִלָּה סו תתטו: אֵל אֱלֹקֵי הַרוּחֹת שְׁלִיט בְּעֲלִיּוֹנִים וּבַתְּחִתּוֹנִים,
אֲשֶׁר בִּידוֹ נִפְשׁוֹת הַחַיִּים וְהַמֵּתִים, "אֲשֶׁר בִּידוֹ נִפְשׁ
כָּל חַי וְרוּחַ כָּל בְּשָׂר אִישׁ", רַחֵם עָלַי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, וְתֵן לִי רוּחַ
טוֹבָה רוּחַ נְכוֹן רוּחַ חַיִּים דְּקֹדֶשָׁה וְכִנִּי לְהַמְשִׁיךְ עָלַי רוּחַ חַיִּים
אֱמֵתִים דְּקֹדֶשָׁה מִהַצְּדִיקִים אֱמֵתִים אֲשֶׁר הֵם חַיִּינוּ וְאָרְךְ יָמֵינוּ
וְכִנִּי בְּרַחֲמֶיךָ הַגְּדוֹלִים לְהִתְקַרֵּב אֵלֶיךָ וְלַעֲמֹד לִפְנֵיךָ לְשָׂרְתָם
וְלִשְׁמָשָׁם וְלַעֲשׂוֹת כָּל צְרִכֶיךָ וְאֲהִיָּה מְקַשֵּׁר בָּהֶם בְּאַמֶּת
בְּהִתְקַשְׁרוֹת גְּדוֹל בְּתַכְלִית הַשְּׁלֵמוֹת, כְּמוֹ עֲנָפִים בְּאֵילָן, עַד
שֶׁאֲזֻכָּה לְהִרְגִישׁ בְּעֲצָמֵי כָּל הָעֲלִיּוֹת וְהִירִידוֹת שִׁישׁ לָהֶם בְּכָל עֵת
וְנִזְכָּה בְּעֵת שִׁינְיַע זְמַנָּם לְהַסְתַּלַּק מִן הָעוֹלָם לְאָרְךְ יָמִים וְשָׁנִים,
לַעֲמֹד אֶצְלָם בְּעֵת יְצִיאַת נַשְׁמָתָם הַקְּדוּשָׁה לְמַעְלָה לְמַעְלָה, בְּאִפְּן
שֶׁנִּזְכָּה לְקַבֵּל פִּי שָׁנִים, וְיִהְיֶה נָא פִּי שָׁנִים בְּרוּחָם אֱלֵינוּ:

תתטז: רַבּוֹנוּ שֶׁל עוֹלָם הַקְּשִׁיתִי לְשֵׂאוֹל, אֲבָל אֶתָּה טוֹב וּמְטִיב,
וְגִלִּית אֲזִינּוּ עַל יְדֵי צְדִיקֶיךָ הָאֱמֵתִים לְהִתְפַּלֵּל עַל זֶה, עַל כֵּן מְצָא
עַבְדְּךָ אֶת לְבוֹ לְהִתְפַּלֵּל לְפָנֶיךָ עַל כָּל אֵלֶּה, כִּי כִּבֵּר הַבְּטַחְתָּנוּ
בְּכַמָּה הַבְּטַחֹת שֶׁבְּיָדֶיךָ תִּגְמֹר רְצוֹנְךָ וְחִפְצְךָ עִמָּנוּ לְהַבִּיאֵנוּ
לְתַכְלִית הַשְּׁלֵמוֹת וְלְקַרְבָּנוּ אֵלֶיךָ בְּאַמֶּת, כִּי אֲשֶׁר נָאָה לָּךְ, לֹא
כִּמְעַשִּׂינוּ וְלֹא כִּמְפַעֲלָנוּ עַל כֵּן כָּל עוֹד נִפְשָׁנוּ וְרוּחָנוּ בְּקַרְבָּנוּ,
נִשְׁתַּטַּח וְנִתְחַנֵּן לְפָנֶיךָ ה' אֱלֹקֵינוּ וְאֱלֹקֵי אֲבוֹתֵינוּ, אֱלֹקֵי כָּל
הַצְּדִיקִים עִנְנוּ, וְעִזְרָנוּ וְזָכְנוּ לְהִתְחִיל וְלִגְמֹר וְלְהוֹצִיא מִכַּח אֵל
הַפֶּעַל כָּל מַה שֶּׁאֲנוּ צְרִיכִים לְעִבּוֹדֶת ה' בְּאַמֶּת, עַד שֶׁנִּזְכָּה לְהִיּוֹת
בְּרְצוֹנְךָ הַטוֹב בְּאַמֶּת כָּל יָמֵינוּ לְעוֹלָם:

תתטז: וּבְכֵן תִּרְחַם עָלַי וְתִזְכְּנִי לְאַמֶּת בְּתַכְלִית הַשְּׁלֵמוֹת, וְתִשְׁפִּיעַ
לִי כָּל פְּרִנְסָתִי מִיָּדְךָ הַרְחֵבָה וְהַמְּלֵאָה, וְתִשְׁמְרֵנִי וְתִצִּילֵנִי שֶׁלֹּא
אֲהִיָּה נִצָּרְךָ לְבְרִיּוֹת בְּשׁוֹם דָּבָר שֶׁבְּעוֹלָם, שֶׁלֹּא אֶצְטָרֵךְ לְפַרְנָסָתָם

וְלֹא יִהְיֶה לִי שׁוֹם תְּאַוֶּה לְשׁוֹם כְּבוֹד וְהִתְפַּאֲרוֹת וְהִתְנַשְּׂאוֹת
 וְחִשְׁבֹּת וְהִתְמַנּוֹת כָּלֵל, רַק כָּל בְּטַחֲוֹנִי וְשִׁבְרִי וְתַקּוּתִי יִהְיֶה בְּךָ
 לְבַד בְּךָ אֲבִטַח וְאַשְׁעֵן תְּמִיד, כִּי לֹא תַעֲזִיבֵנִי לְעוֹלָם, וְתִתֶּן לִי כָּל
 צְרֻכֵי פִרְנָסְתִּי וְכָל מַחְסוֹרֵי בְרוּחַ, קִדְּם שְׂאֵצְטָרְךָ לָהֶם, מִתַּחַת יָדְךָ
 הִקְדוּשָׁה, וְאַל תִּצְרִיכֵנִי לֹא לַיְדֵי מִתְנַת בְּשָׂר וָדָם וְלֹא לַיְדֵי
 הַלְּוָאֲתָם וְתִרְחַם עַל עֲנִי וְאַבְיוֹן כְּמוֹנִי, הִרְחֹק מִפִּרְנָסָה כְּמוֹנִי,
 וְתַעֲזִרְנִי מִהֲרָה חוֹשָׁה לְסֵלֶק וְלְשֵׁלֶם כָּל הַהֲלוֹאוֹת וְהַחֹבוֹת שְׂאֵנִי
 חַיֵּב עַד הַנְּהָ:

תְּתִיחַ: אָבִי רַחוּם צְדִיק, רוּעֵה יִשְׂרָאֵל, "נֹתֵן לָחֶם לְכֹל בְּשָׂר כִּי
 לְעוֹלָם חֲסִדוֹ", פֶּתַח יָדְךָ לְעֲנִי וְאַבְיוֹן וְדַל כְּמוֹנִי, וְתַמְלֵא לִי כָּל
 מַחְסוֹרֵי בְּגִשְׁמִיּוֹת וּבְרוּחָנִיּוֹת וְתַעֲזִרְנִי מִהֲרָה לְסֵלֶק כָּל הַחֹבוֹת
 שְׂאֵנִי חַיֵּב מִכְּבָר, כִּי "הַשְּׁתַּרְגּוּ, עָלוּ עַל צְוֹאֲרֵי" הַכְּשִׁילוּ כַּחֲנִי, וְאִינִי
 יוֹדֵעַ מַה לַּעֲשׂוֹת וְתַצִּילֵנִי מֵעַתָּה מִחֹבוֹת וְהַלְּוָאוֹת רַחֵם עָלַי לְמַעַן
 שְׂמֶךָ וּמְלֵא מִשְׁאֲלוֹתַי לְטוֹבָה בְּרַחֲמִים, וְתֵן לִי פִרְנָסְתִּי מֵאֲתֶךָ
 בְּרוּחַ וְלֹא בְּצַמְצוּם, בְּהִתַּר וְלֹא בְּאִסּוּר, בְּנִחַת וְלֹא בְּצִעֵר, בְּאִפְן
 שְׂאֵזְכָּה לַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ בְּאַמֶּת וְאַזְכָּה שְׁתִּהְיֶה כָּל עֲבוֹדָתִי וְתַפְלָתִי
 בְּאַמֶּת לְאַמְתּוֹ, בְּלִי שׁוֹם שְׁקָרִים וּפְנִיּוֹת כָּלֵל וְלֹא אֲכִוֵּן בְּשׁוֹם קוֹל
 וְתַנּוּעָה בְּתַפְלָתִי בְּשִׁבִיל שׁוֹם בֵּן אָדָם חֵם וְשָׁלוֹם וְלֹא אֲחַפֶּה אֶת
 הַשְּׁקָר בְּאַמֶּת וְלֹא אֲטַעֵה אֶת עֲצָמֵי חֵם וְשָׁלוֹם, רַק אֲזַכָּה לְהִתְפַּלֵּל
 כָּל תַּפְלָתִי בְּאַמֶּת לְאַמְתּוֹ לְשִׂמְךָ לְבַד כְּרְצוֹנְךָ הַטּוֹב בְּאַמֶּת: